

2. Pro zatverdzhennia Poriadku podannia ta oformlennia dokumentiv dlia pryznachennia (pererakhunku) pensii vidpovidno do Zakonu Ukrainy «Pro zahalnooboviazkove derzhavne pensiine strakhuvannia»: Postanova pravlinnia Pensiinoho fondu Ukrainy vid 27.12.2005 r., № 1566/11846 [On approval of the Procedure for submission and execution of documents for appointment (recalculation) of pensions in accordance with the Law of Ukraine "On Compulsory State Pension Insurance": Resolution of the Board of the Pension Fund of Ukraine of December 27, 2005, № 1566/11846] rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1566-05#Text> [in Ukrainian].
3. Pro zahalnooboviazkove derzhavne pensiine strakhuvannia: Zakon Ukrainy vid 09.07.2003 r. № 1058-IV [On compulsory state pension insurance: Law of Ukraine of July 9, 2003 № 1058-IV] rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15#Text> [in Ukrainian].
4. Rishennia Ivano-Frankivskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 17.07.2019 r po spravi № 300/1278/19 [Decision of the Ivano-Frankivsk District Administrative Court from 07/17/2019 in the case № 300/1278/19] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83100846> [in Ukrainian].
5. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy vid 06.07.2005 r. № 2747-IV [Code of Administrative Procedure of Ukraine from 06.07.2005 № 2747-IV] rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> [in Ukrainian].
6. Postanova Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 08.12.2015 r. po spravi № 645/2730/15-a [Resolution of the Supreme Court of Ukraine from 08.12.2015 in the case № 645/2730/15-a]. reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/54688750> [in Ukrainian].
7. Postanova Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 12.04.2016 r. po spravi № 462/9427/13-a [Resolution of the Supreme Court of Ukraine from 12.04.2016 in the case № 462/9427 / 13a] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57643887> [in Ukrainian].
8. Postanova Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 08.06.2016 r. po spravi № 505/2135/14-a. [Resolution of the Supreme Court of Ukraine in case № 505/2135 / 14a.] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/58813451> [in Ukrainian].
9. Rishennia Odeskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 20.03.2020 r. po spravi № 420/455/20 [Decision of the Odessa District Administrative Court from 20.03.2020 in the case № 420/455/20] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88329279> [in Ukrainian].
10. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 20.03.2020 r. po spravi № 815/1226/18 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine from 20.03.2020 in the case № 815/1226/18] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89819907> [in Ukrainian].
11. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 31.03.2020 r. po spravi № 826/14837/16 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine from 31.03.2020 in the case № 826/14837/16]. reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88534464> [in Ukrainian].
12. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 05.02.2020 r. po spravi № 501/28/17 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine from 05.02.2020 in the case № 501/28/17] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87422465> [in Ukrainian].
13. Postanova Vosmoho apeliatsiinoho administratyvnoho sudu vid 05.11.2019 r. po spravi № 300/1278/19 [Resolution of the Eighth Administrative Court of Appeal from 05.11.2019 in the case № 300/1278/19] reyestr.court.gov.ua Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85521398> [in Ukrainian].

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2020.3.3.44>

CHARAKTERYSTYKA ZAPEWNIANIA ADMINISTRACYJNEGO I PRAWNEGO WYŻSZEGO SZKOLNICTWA INŻYNIERSKIEGO NA UKRAINIE

Władimir Reznichenko

kandydat na stopień doktora nauk prawnych

Instytut Badawczy Prawa Publicznego (Kijów, Ukraina)

ORCID ID: 0000-0002-6105-8933

e-mail: Volodymyr.Reznichenko@ukr.net

Abstrakcyjny. Z artykułu wynika, że osobliwością administracyjno-prawnego wsparcia szkolnictwa wyższego na Ukrainie są: administrowanie szkolnictwem wyższym inżynierskim powinno odbywać się we wspólnych działaniach organów administracji publicznej, podmiotów procesu kształcenia i inżynierów, którzy określają najnowsze trendy inżynierskie; innowacyjność jest ważna dla administracji szkolnictwa wyższego, czyli poszukiwanie nowej wiedzy, praktyk i doświadczeń w zakresie technologii inżynierskich; o skuteczności obsługi administracyjno-prawnej wyższego wykształcenia inżynierskiego decyduje poziom realizacji nabytej wiedzy studentów w działaniu, czyli umiejętność wykorzystania nabytej wiedzy edukacyjnej w zawodzie inżynierskim; metodyka administrowania wyższym wykształceniem inżynierskim powinna uwzględniać strategiczne kierunki rozwoju zawodowego zgodnie z dalszymi

критеріями і вимогами галузі; krajowy model rozwoju szkolnictwa wyższego na Ukrainie powinien koncentrować się na poziomie regionalnym dla rozwoju określonego terytorium.

Слова ключові: wsparcie administracyjno-prawne, szkolnictwo wyższe, Ministerstwo Edukacji i Nauki Ukrainy, zasady, administracja publiczna, charakter prawny, jakość szkolnictwa wyższego.

FEATURES OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROVISION OF HIGHER ENGINEERING EDUCATION IN UKRAINE

Volodymyr Reznichenko

Candidate of Doctor of Laws

Research Institute of Public Law (Kyiv, Ukraine)

ORCID ID: 0000-0002-6105-8933

e-mail: Volodymyr.Reznichenko@ukr.net

Abstract. The article reveals that the peculiarities of administrative and legal support of higher engineering education in Ukraine are as follows: administration of higher engineering education should be carried out in joint activities of public administration entities, subjects of the educational process and engineering specialists who determine the latest engineering trends; innovation is important for the administration of higher engineering education, the search for new knowledge, practices and experience in the field of engineering technologies; the effectiveness of administrative and legal support of higher engineering education is determined by the level of implementation of the acquired knowledge of students in action, ie the ability to use the acquired educational knowledge in professional engineering; the methodology of administration of higher engineering education should include strategic directions of professional training development in accordance with further criteria and requirements of the industry; the national model for the development of higher engineering education in Ukraine should focus on the regional level for the development of a specific territory.

Key words: administrative and legal support, higher education, Ministry of Education and Science of Ukraine, principles, public administration, legal nature, quality of higher education.

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИЩОЇ ІНЖЕНЕРНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Володимир Резніченко

здобувач наукового ступеня доктора юридичних наук

Науково-дослідного інституту публічного права (Київ, Україна)

ORCID ID: 0000-0002-6105-8933

e-mail: Volodymyr.Reznichenko@ukr.net

Анотація. У статті розкрито, що особливості адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти в Україні полягають у наступному: адміністрування вищої інженерної освіти має здійснюватися при спільній діяльності суб'єктів публічної адміністрації, суб'єктів освітнього процесу та спеціалістів інженерної галузі, які визначають новітні тенденції інженерії; для адміністрування вищої інженерної освіти важлива інноваційність, тобто пошук нових знань, практик та досвіду в площині інженерних технологій; ефективність адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти визначається рівнем впровадження набутих знань студентів у дію, тобто спроможність використання набутих освітніх знань в професійну інженерну діяльність; методика адміністрування вищої інженерної освіти має включати стратегічні напрямки розвитку професійної підготовки у відповідності до подальших критеріїв та вимог галузі; загальнодержавна модель розвитку вищої інженерної освіти в Україні має орієнтуватися на регіональний рівень задля розвитку конкретної території.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, вища освіта, Міністерство освіти і науки України, принципи, публічне адміністрування, юридична природа, якість вищої освіти.

Вступ. Важливе місце в реалізації перебудови суспільства відводиться освіті, в тому числі інженерній. Успіх у розбудові інженерної освіти залежить, в першу чергу, від особистості інженера, його готовності до професійно діяльності в умовах сучасної профтехшколи, морального потенціалу, майстерності тощо. Тому особливості актуальності набувають дослідження умов, закономірностей і особливостей професійного становлення фахівця з інженерною освітою (Анан'єва, 2012: 160–165).

Діяльність спеціаліста інженерного профілю складна і різноманітна, вона охоплює як процес навчання, так виховання і розвитку особистості робітника. Вимоги до професійної підготовки робітників зростають під впливом змінного характеру праці, зумовленого сучасним розвитком виробництва та суспільства, і вимог до нього працедавців та ринку праці. У зв'язку з цим питання підготовки інженерів повинні розглядатись у взаємодії з підготовкою робітничих кадрів. При цьому, зв'язуючою ланкою є інженерна діяльність, характер та зміст якої визначені вимогами до підготовки робітників (Анан'єва, 2012: 160–165).

Основна частина. Вищу інженерну освіту як предмет адміністративно-правового забезпечення аналізували у своїх монографічних працях такі вчені як: В. Аброськін, С. Андреев, І. Борисенко, Д. Ворон, В. Галунько, Н. Губерська, І. Данченко, С. Діденко, А. Іванишук, К. Краснолуцький, С. Мельник, Л. Миськів, Р. Науменко, О. Нетребіна, О. Нижник, А. Половченя, О. Єшук, М. Рудич, М. Русин, О. Сезонова, А. Смульська, І. Таланчук, Ю. Фролов, І. Хохлова, І. Шруб та інші.

При цьому, складність освітньої реформи підкреслює актуальність новітніх наукових викликів щодо формування та функціонування ефективного механізму адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти в Україні.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі ґрунтовно-методологічного аналізу позицій вчених та нормативних джерел, розкрити особливості адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти в Україні.

У ХХІ столітті теоретики і практики інноваційної інженерної освіти говорять про необхідність формування у фахівця в області техніки і технологій не лише певних знань, умінь і навичок, але і особливих компетенцій, сфокусованих на здатності використання їх на практиці, в реальній справі, при створенні нової конкурентоздатної продукції в найкоротші терміни. Тому компетенції є «знаннями у дії», це наявність системи професійних знань, спроможність інтеграції знань у нових ситуаціях, здатність до ефективних розв'язань традиційних та нетрадиційних технічних завдань, спроможність розробляти інженерні технології, аналізувати технічну документацію, в тому числі складену іноземними мовами, самостійно одержувати інформацію, постійно підвищувати освітній рівень; здатність планувати технологічні процеси, використовувати досвід інших, володіти способами впровадження власних технічних та технологічних розробок у виробничий процес, володіти інформаційними технологіями; готовність до взаєморозуміння та взаємодії у комунікації та стосунках, здатність до обговорення та прийняття спільних рішень, здатність брати відповідальність за їх реалізацію на себе, здатність уникати конфліктів, толерантно розв'язувати їх між іншими учасниками виробничого колективу (Гіровська, 2013: 80–84).

Визначення слова «інженер» дає новий тлумачний словник української мови: «інженер» – фахівець у якій-небудь галузі техніки з вищою технічною освітою»; семантика другого компонента: «педагог» – особа, яка веде викладацьку і виховну роботу» (Анан'єва, 2012: 160-165; Яременко, Сліпущко: 791).

Нова парадигма освіти щодо підготовки майбутніх інженерів до управлінської діяльності має забезпечувати переосмислення досвіду їх підготовки, враховувати такі принципово нові підходи до її обґрунтування (Карамушка, 2003; Кульчицька, 2001; Радкевич, 2001; Савченко, 2002; ТОВАЖНЯНСЬКИЙ, 2003): – розуміння необхідності обґрунтування методології формування управлінської компетентності в майбутніх інженерів у процесі його професійної підготовки у ВНЗ; – пошук теоретичних засад щодо дослідження педагогікою, психологією, філософією освіти, соціологією, інформатикою та юриспруденцією педагогічних явищ, які стосуються формування управлінської компетентності в майбутніх інженерів; – розуміння необхідності формування управлінської компетентності в майбутніх інженерів під час навчання у ВНЗ; – вивчення і творче використання позитивного національного та світового досвіду підготовки майбутніх інженерів до управлінської діяльності; – зміна стереотипів щодо сприйняття особистості інженера-автотранспортника та усвідомлення необхідності формування його творчої особистості й основних видів управлінської компетентності (Дніпровська, 2012: 68–70).

Сучасна вища інженерна освіта, як вказує О. Ігнатюк, має бути спрямована на підготовку конкурентоздатних фахівців інженерних спеціальностей, а для цього необхідно активізувати процес професійного самовдосконалення студентів технічних ВНЗ на основі визначення його специфічності порівняно з навчальним процесом, який відбувається в сучасній вищій технічній школі. Якісна підготовка майбутніх інженерів до професійного самовдосконалення забезпечується дотриманням таких педагогічних умов: – проведення відповідної підготовчої роботи з викладачами й самими студентами з метою оволодіння ними необхідними для реалізації цього процесу знаннями; – забезпечення мотиваційно-ціннісних аспектів у процесі формування готовності майбутніх фахівців до професійного самовдосконалення, що виникає на основі розвитку в нього стійкого інтересу й мотивації; – організація особистісно орієнтованої підготовки студентів на основі діяльнісного підходу та інтегрованої структури виробничої діяльності; – забезпечення взаємодії суб'єктів навчального процесу на засадах співробітництва; – запровадження інтеграційного підходу щодо вибору форм і методів організації освіти; – впровадження у процес навчання майбутніх інженерів інтегрованих психолого-педагогічних і управлінських дисциплін, які забезпечують основними знаннями у сфері особистісно-професійного розвитку й самовдосконалення; – створення ефективного освітнього середовища, яке надає можливості саморозвитку й самореалізації; – проведення педагогічного моніторингу з метою визначення рівня особистісно-професійного розвитку студентів (Ігнатюк, 2010).

Передумови формування інженерної компетентності фахівця, з позиції С. Чорнуса, полягають: у встановленні взаємозв'язку соціальних, виробничих і освітніх процесів і їх інтеграційному впливі на формування інженерної компетентності фахівця; у визначенні суті інженерної компетентності як інтеграційної якості особи фахівця, що є його готовністю успішно вирішувати актуальні інженерні питання; у виявленні нових ознак інженерної компетентності фахівця сучасної епохи; у аналізі основних тенденцій формування інженерної компетентності фахівця в умовах інноваційних професійних учбових закладах України і за кордоном; у розробці концепції, визначенні підходів і моделюванні процесів формування інженерної компетентності фахівця (Чорнусь, 2014: 97–102).

Підготовка сучасних інженерів XXI століття передбачає серйозну модернізацію інженерної освіти, вектор якої направлений на: підвищення рівня фундаментальної підготовки студентів; підвищення рівня гуманітарної підготовки; забезпечення основ інтеграції гуманітарної, природничонаукової і професійної складової інженерної освіти. Щоб реалізувати модель інженерної освіти, необхідно в процесі модернізації вирішити ряд складних проблем, що включає підготовку професорсько-викладацького складу, здатного: забезпечити високий рівень і зміст освіти і інженерному ВНЗ, тобто забезпечити фундаменталізацію освіти на всіх курсах студентів; розробити і читати інтегровані курси, які реалізують міждисциплінарність освітнього процесу; створити нові методи і технології освітнього процесу; активно проводити наукові дослідження разом із студентами. Інженерна освіта XXI століття повинна базуватися на новій парадигмі освіти, суть якої заключається в фундаменталізації і гуманітаризації, міждисциплінарності та інтеграції гуманітарної, природничонаукової та професійної складових інженерної освіти на основі внутрішньої природничо-наукової єдності всіх дисциплін. Місія сучасної інженерної освіти заключається в тому, щоб сформувати у студента інтелект, освіченість, професіоналізм і компетентність, високу культуру і моральність, гуманність і духовність; інженерів, які володіють знаннями природи і одночасно здатних створювати штучний світ і удосконалювати його гармонічно взаємодіючи з природою, людиною, суспільством (Пожуєв, 2006: 12–14).

Формування інженерної компетенції майбутнього спеціаліста забезпечується комплексом необхідних і достатніх організаційно-педагогічних умов. По відношенню до освітньої системи виділяються суперечності зовнішнього і внутрішнього характеру. Найбільш значущі суперечності зовнішнього характеру виникають між: потребою суспільства в новій інтеграційній динамічній особовій якості інженера, готового до вирішення професійних завдань в сучасних і перспективних виробничих умовах, і недостатньою розробленістю концепції формування інженерної компетентності фахівця як результату освіти; умовами праці, що ускладнюються, зростаючими вимогами суспільства до складу інженерної компетентності, рівню її сформованості, потребою інженера в успішному професійному самовизначенні і соціально незахищеності основної маси інженерно-технічної інтелігенції. потребою суспільства у формуванні і безперервному підвищенні рівня інженерної компетентності фахівця в умовах даного регіону і неможливістю його забезпечити її повною мірою в традиційних умовах регіонального вузу (Чорнусь, 2014: 97–102).

Сучасна якісна інженерна освіта має забезпечити можливість застосування випускниками ВНЗ знань у науці, інженерії, технології в різних галузях економіки країни безпосередньо після закінчення навчання в університеті. Ділова кар'єра інженера складається таким чином, що розпочинає він її як виконавець доручень керівництва, а вже потім сам дає доручення, ставить завдання і контролює їх виконання. З часом зміст його роботи зводиться до того, щоб направити в потрібне русло роботу інших і забезпечити її результативність. І якщо він не буде розуміти, в чому полягає діяльність інженера, чим вона відрізняється від інших видів діяльності, наприклад, наукової чи діяльності техніків, кваліфікованих працівників, адміністраторів і т.п., то мало ймовірно, що він зуміє достойно проявити себе з ролі керівника. А одержати системну інженерну освіту – це, принаймні, означає уявити мету різних видів інженерної діяльності у відповідній предметній галузі, бачити весь арсенал засобів діяльності, знати як і вміти використовувати основні з них, володіти її базовими технологіями і розуміти, що є на вході, і що бажано одержати на виході. Будь-яка діяльність реалізується в деякому середовищі (позначеному терміном соціум, який означає людську суспільність визначеного типу, наприклад, націю, державу). Це середовище: а) задає визначені рамки й умови діяльності, наприклад, правові (юридичні), ресурсні (демографічні, природні, енергетичні, інформаційні та інші, тобто адміністративні ресурси), комунікаційні (транспорт, зв'язок, можливість доступу до інформації); б) впливає через прийняту в ній систему цінностей на формування суспільних потреб, стимулів (мотивів) і формування відповідних мети і завдань діяльності. Вирішальне значення для успішної роботи в інженерній діяльності має розуміння сучасної тенденції, пов'язаної з технологізацією будь-яких видів виробництва (Карпаш, 2014: 190–194).

Рішення задачі модернізації вищої інженерної освіти в Україні, як і багатьох інших загальнодержавних соціально-економічних завдань, повинне починатися на регіональному рівні. Інженерна освіта має бути орієнтована на конкретний регіон, на його соціально-економічний розвиток. При цьому головною метою діяльності вищих навчальних закладів стає підготовка кваліфікованих інженерних кадрів в об'ємі і за напрямками, які є потрібними для економіки певної території. З'єднання потреб регіону в інженерних кадрах і здатності трудових ресурсів до навчання дозволяє створити інженерно-освітній кластер, що поєднує вищий учбовий заклад з реальним сектором економіки (Гіровська, 2013: 80–84).

Державні стандарти сприяють розвитку інноваційної діяльності в системі інженерної освіти та є однією з педагогічних умов розвитку творчого потенціалу та досвіду професійно-творчої діяльності. Важливого значення набуває підвищення ступеня інтелектуалізації змісту вищої освіти, метою якої є розвиток інтелектуально-творчої спрямованості особистості шляхом формування і закріплення стійких інтелектуальних якостей. У моделі розвитку творчого потенціалу майбутніх інженерів тісно пов'язані наступні характеристики: стратегія (державні стандарти технічної освіти), структура, система стилю керівництва, склад кадрів, сукупність знань, мета. Завдяки зміні змістової бази стандартів оновлюється характер навчального процесу, що надає йому особистісного сенсу та підвищує рівень мотивації за рахунок усвідомлення студентами особистих творчих здібностей (Недвіга, 2013: 28).

Загалом, особливості адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти в Україні полягають у наступному:

1) адміністрування вищої інженерної освіти має здійснюватися при спільній діяльності суб'єктів публічної адміністрації, суб'єктів освітнього процесу та спеціалістів інженерної галузі, які визначають новітні тенденції інженерії;

2) для адміністрування вищої інженерної освіти важлива інноваційність, тобто пошук нових знань, практик та досвіду в площині інженерних технологій;

3) ефективність адміністративно-правового забезпечення вищої інженерної освіти визначається рівнем впровадження набутих знань студентів у дію, тобто спроможність використання набутих освітніх знань в професійну інженерну діяльність;

4) методика адміністрування вищої інженерної освіти має включати стратегічні напрямки розвитку професійної підготовки у відповідності до подальших критеріїв та вимог галузі;

5) загальнодержавна модель розвитку вищої інженерної освіти в Україні має орієнтуватися на регіональний рівень задля розвитку конкретної території.

Список використаних джерел:

1. Анан'єва Н.В. Особливості інженерно-педагогічної освіти в умовах реформування освітньої системи в Україні. Вісник Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка. Сер. : Педагогічні науки. 2012. Вип. 21. С. 160–165.
2. Гіровська І.В. Основні тенденції розвитку інноваційної інженерної освіти в Україні. Наукові праці Вищого навчального закладу «Донецький національний технічний університет». Сер. : Педагогіка, психологія і соціологія. 2013. № 1. С. 80–84.
3. Дніпровська Т.В. Практико-орієнтоване освітнє середовище як педагогічна умова процесу формування управлінської компетентності в майбутніх інженерів автотранспорту. Проблеми інженерно-педагогічної освіти. 2012. № 37. С. 68–73.
4. Ігнатюк О.А. Теоретичні та методичні основи підготовки майбутнього інженера до професійного самовдосконалення в умовах технічного університету : дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.04. Х., 2010. 400 с.
5. Карамушка Л.М. Психологія управління. К. : Міленіум, 2003. 344 с.
6. Карпаш М.О. Вища інженерна освіта фахівців нафтогазового комплексу в умовах сталого енергетичного розвитку. Розвідка та розробка нафтових і газових родовищ. 2014. № 3. С. 190–194.
7. Кульчицька О.І. Підготовка студентів до майбутньої роботи на керівних посадах. Теорія і практика управління соціальними системами. 2001. № 2 (3). С. 15–20.
8. Недвига Н.І. Реалізація освітніх стандартів як педагогічна умова розвитку творчого потенціалу майбутніх інженерів. Вісник СевНТУ. Сер. : Педагогіка. 2013. Вип. 144. С. 22–28.
9. Новий тлумачний словник української мови у трьох томах / уклад. В.В. Яременко, О.М. Сліпущко. Т.2. Київ : Вид-во «Аконіт», 2003. 928 с.
10. Пожувєв В.І. Ключові проблеми сучасної інженерної освіти в контексті реформи вищої освіти. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2006. Вип. 24. С. 4–14.
11. Радкевич В.О. Концептуальні підходи до розвитку професійної освіти в Україні. Управління якістю професійної освіти: зб. наук. пр. / Укр. інж.-пед. акад. Донецьк : ТОВ «Лебідь», 2001. С. 129–132.
12. Савченко В.А. Управління розвитком персоналу. К. : КНЕУ, 2002. 351 с.
13. Товажнянський Л.Л. Педагогіка управління: навч. посіб. Х. : НТУ «ХП», 2003. 408 с.
14. Чорнущ С. Формування інженерної компетенції спеціаліста в умовах реформування освіти. Гуманізація навчально-виховного процесу. 2014. Вип. 14(спец. вип.). С. 97–102.

References:

1. Ananieva N.V. (2012). Osoblyvosti inzhenerno-pedahohichnoi osvity v umovakh reformuvannia osvithoi systemy v Ukraini [Features of engineering and pedagogical education in the conditions of reforming the educational system in Ukraine]. Visnyk Hlukhivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Oleksandra Dovzhenka. Ser. : Pedahohichni nauky. Vyp. 21. Pp. 160–165. [in Ukrainian].
2. Hirovska I.V. (2013). Osnovni tendentsii rozvytku innovatsiinoi inzhenernoi osvity v Ukraini [The main trends in the development of innovative engineering education in Ukraine]. Naukovi pratsi Vyshchoho navchalnoho zakladu «Donetskyi natsionalnyi tekhnichnyi universytet». Ser. : Pedahohika, psykholohiia i sotsiolohiia. 2013. № 1. Pp. 80–84. [in Ukrainian].
3. Dniprovska T.V. (2012). Praktyko-orientovane osvithne seredovyshe yak pedahohichna umova protsesu formuvannia upravlinskoï kompetentnosti v maibutnikh inzheneriv avtotransportu [Practically-oriented educational environment as a pedagogical condition of the process of formation of managerial competence in future motor vehicle engineers]. Problemy inzhenerno-pedahohichnoi osvity. 2012. № 37. Pp. 68–73. [in Ukrainian].
4. Ihnatiuk O.A. (2010). Teoretychni ta metodychni osnovy pidhotovky maibutnoho inzhenera do profesiinoho samovdoskonallennia v umovakh tekhnichnoho universytetu [Theoretical and methodical bases of preparation of the future engineer for professional self-improvement in the conditions of technical university]: dys. ... dra ped. nauk: 13.00.04. Kh. 400 p. [in Ukrainian].
5. Karamushka L.M. (2003). Psykholohiia upravlinnia [Management psychology]. K. : Milenium. 344 p. [in Ukrainian].
6. Karpash M.O. (2014). Vyshcha inzhenerna osvita fakhivtsiv naftohazovoho kompleksu v umovakh staloho enerhetychnoho rozvytku [Higher engineering education of oil and gas specialists in terms of sustainable energy development]. Rozvidka ta rozrobka naftovykh i hazovykh rodovyshch. № 3. Pp. 190–194. [in Ukrainian].
7. Kulchytska O.I. (2001). Pidhotovka studentiv do maibutnoi roboty na kerivnykh posadakh [Preparing students for future work in management positions]. Teoriia i praktyka upravlinnia sotsialnymi systemamy. № 2 (3). Pp. 15–20. [in Ukrainian].

8. Nedvyha H.I. (2013). Realizatsiia osvitynykh standartiv yak pedahohichna umova rozvytku tvorchoho potentsialu maibutnykh inzheneriv [Implementation of educational standards as a pedagogical condition for the development of creative potential of future engineers]. Visnyk SevNTU. Ser. : Pedahohika. Vyp. 144. Pp. 22–28. [in Ukrainian].
9. Yaremenko V.V., Slipushko O.M. (Ed.). (2003). Novyi tlumachnyi slovnyk ukrainskoi movy u trokh tomakh [New explanatory dictionary of the Ukrainian language in three volumes]. Kyiv : Vyd-vo «Akonit». 928 p. [in Ukrainian].
10. Pozhuiev V.I. (2006). Kliuchovi problemy suchasnoi inzhenernoi osvity v konteksti reformy vyshchoi osvity [Key problems of modern engineering education in the context of higher education reform]. Humanitarnyi visnyk Zaporizkoi derzhavnoi inzhenernoi akademii. Vyp. 24. Pp. 4–14. [in Ukrainian].
11. Radkevych V.O. (2001). Kontseptualni pidkhody do rozvytku profesiinoi osvity v Ukraini [Conceptual approaches to the development of vocational education in Ukraine.]. Upravlinnia yakistiu profesiinoi osvity: zb. nauk. pr. / Ukr. inzh.-ped. akad. Donetsk: TOV «Lebid». Pp. 129–132. [in Ukrainian].
12. Savchenko V.A. (2002). Upravlinnia rozvytkom personalu [Personnel development management]. K. : KNEU. 351 p. [in Ukrainian].
13. Tovazhnianskyi L.L. (2003). Pedahohika upravlinnia [Management pedagogy]: navch. posib. Kh. : NTU «KhPI». 408 p. [in Ukrainian].
14. Chornus S. (2014). Formuvannia inzhenernoi kompetentsii spetsialista v umovakh reformuvannia osvity [Formation of engineering competence of a specialist in the conditions of education reform]. Humanizatsiia navchalno-vykhovnoho protsesu. Vyp. 14(spets. vyp.). Pp. 97–102. [in Ukrainian].

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2020.3.3.45>

UTRATA STATUSU SĘDZIEGO: OBECNY STAN I PROBLEMY

Vladyslav Rikhter

student

Naukowo-Badawczego Instytutu Prawa Publicznego (Kijów, Ukraina)

ORCID ID: 0000-0002-2142-7209

e-mail: Vladyslav_Rikhter@ukr.net

Adnotacja. Celem artykułu jest, aby na podstawie kompleksowej analizy podstaw normatywnych, pomysłów koncepcyjnych i stanowisk naukowych ujawnić publiczną administrację odwołań sędziów na Ukrainie. W artykule przeanalizowano przepisy dotyczące aktualnego stanu i problemów utraty statusu sędziego. Ustalono, że odwoływanie sędziów regulują przepisy konstytucyjne i sądownicze, co określa ważną rolę tego procesu w sądownictwie. Udowodniono, że publiczne administrowanie odwołaniem sędziów powinno odbywać się obiektywnie i bezstronnie w celu utworzenia najbardziej wykwalifikowanego korpusu sędziowskiego. Okazało się, że głównym instytucjonalnym realizatorem publicznego administrowania odwołaniem sędziów jest Najwyższa Rada Sprawiedliwości.

Słowa kluczowe: status administracyjnoprawny, zabezpieczenie sądów, immunitet sędziowski, niezawisłość sądu, służba publiczna, administracja publiczna, kariera sędziowska, sędzia.

LOSS OF JUDGE STATUS: CURRENT SITUATION AND PROBLEMS

Vladyslav Rikhter

Graduate Student

The Research Institute of Public Law (Kyiv, Ukraine)

ORCID ID: 0000-0002-2142-7209

e-mail: Vladyslav_Rikhter@ukr.net

Abstract. The purpose of the article is to reveal the public administration of dismissal of judges in Ukraine on the basis of a comprehensive analysis of regulatory frameworks, conceptual ideas and scientific positions. The article analyzes the situation regarding the current state and problems of losing the status of a judge. It is determined that the dismissal of judges is regulated by constitutional and special judicial norms, which determines the important role of this process in the judicial system. It has been proven that the public administration of the dismissal of judges should be carried out objectively and impartially in order to form the most highly qualified judiciary. It was revealed that the main institutional implementer of public administration of dismissal of judges is the High Council of Justice.

Key words: administrative and legal status, provision of courts, immunity of a judge, independence of a court, public service, public administration, judicial career, judge.